

Lieve familie en vrienden,

Onlangs gingen we met een groep vrijwilligers de straat op, zoals gewoonlijk met foto's van ongeboren leven en van geaborteerde kinderen. Er liep een man langs en één van de meiden vroeg hem hoe hij over abortus dacht. Ze zag dat hij er wat haveloos bijliep, maar wees toch naar haar bord en legde uit dat dit in Canada iedere dag bijna 300 keer gebeurt. Geschrokken stelde hij haar wat vragen en vroeg zelfs wat hij kon doen om dit te laten ophouden. Ze noemde het steunen van pro-lifewerk en zonder aarzelen haalde hij twee munten uit zijn zak. Eén dollar en tien cent. Meer had hij niet, maar hij gaf alles. Wat een prachtig voorbeeld.

Het is slechts één van de vele verhalen die we zouden kunnen vertellen van de afgelopen zomer. In Toronto hadden we negentien zomerstafleden in drie verschillende programma's: middelbare scholieren, studenten én voormalige stagiairs die al eerder bij CCBR hadden gewerkt en nu een vervolgtraining kregen. In Calgary werkten zes zomerstafleden mee aan de middelbareschool- en universiteitsprogramma's. Samen met de fulltimers waren er dus door het hele land totaal 44 mensen bezig met pro-lifewerk ...van wie Nick met zijn 30 jaar de oudste was!

▲ **Ons team in het oosten van het land**

Nu voor alle scholieren en studenten het cursusjaar weer is begonnen, is het de hoogste tijd dat we ons weer tot jullie richten. En er is zoveel te vertellen.

Op een dag was onze collega Irene samen met de zomerstagiairs bezig met straatwerk toen ze een jonge vrouw ontmoette die haar vertelde dat ze zwanger was. Ze spraken over abortus en Irene bood haar hulp aan. De vrouw keek naar het bord, omhelsde Irene en zei: 'Ik ben zo blij dat je hier bent. Nu weet ik dat ik dit mijn kindje niet aan kan doen.'

Op een andere dag zag Maaïke dat een groep mensen boos werd omdat we een beveiligingscamera bij ons hadden. Ze hadden niet in de gaten dat wij hen konden horen, en één van hen stelde voor om de camera af te pakken en Florence, die hem vasthield, in elkaar te slaan. Maaïke gaf haar bord door aan een vrijwilliger naast zich, liep naar de groep toe en begon een gesprek. Na vijf minuten kwamen ze tot bedaren en bedankten haar voor haar uitleg dat we alleen opnames maken voor de veiligheid en dat we het filmmateriaal alleen gebruiken wanneer iemand een overtreding begaat. Tot onze verwondering liep één van hen naar onze vrijwilligster Elaine, die ons naderhand vertelde over hun gesprek.

De vrouw was er nog maar pas achter gekomen dat ze zwanger was. Hoewel dit ongewenst was, wilde ze toch ook geen abortus. Elaine vroeg haar waarom niet en de vrouw vertelde dat ze al eens een abortus had gehad en er pas achteraf achter kwam hoe dat in zijn werk was gegaan.

Net voor onze 'Choice Chain' had ze gebeden om een teken...en nu kreeg ze er één.

Nadat ze de foto's had bekeken, vroeg ze om twee folders: één voor haarzelf en één voor haar vriend, zodat ze allebei niet zouden vergeten hoe abortus eruit ziet. Opnieuw werd een baby gered; opnieuw konden we hulp bieden.

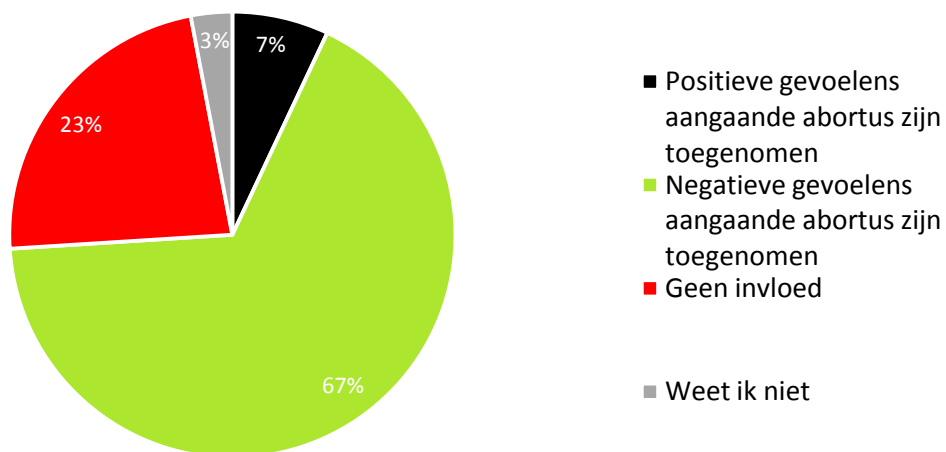
Hoewel het vele werk soms overweldigend is, voelen we ons bemoedigd door de vele vruchten die we in de afgelopen tijd hebben gezien en waarvan we hebben gehoord. In de laatste paar weken alleen al hebben drie moeders gezegd dat ze de abortus niet konden doorzetten nadat ze onze foto's op straat hadden gezien.

▲ In gesprek op straat

Een andere recente ontwikkeling is de publicatie van een statistisch rapport van Dr. Jacqueline Harvey, een beleidswetenschapper die lesgeeft aan Tarleton University en die vakkundige analyses heeft ingediend bij het Amerikaanse Hooggerechtshof. Deze keer analyseerde ze de strategie van CCBR en baseerde zich daarbij op drie afzonderlijke opiniepeilingen onder mensen die onze beelden hebben gezien. Ze concludeert dat beelden van abortusslachtoffers een wezenlijke bijdrage leveren aan het veranderen van de visie op abortus onder het publiek.

Op welke manier heeft het zien van een foto van een geaborteerde foetus uw mening over abortus beïnvloed?

▲ Eén van de drie opiniepeilingen die CCBR door een onafhankelijk bureau heeft laten uitvoeren

Soms staan we uren op straat zonder dat er iemand is die met ons wil praten en dan besef je weer: 'Zo de HEERE het huis niet bouwt, te vergeefs arbeiden de bouwlieden daaraan' (Psalm 127).

Tegelijk voel je je zo klein en dankbaar worden wanneer een moeder haar abortus afzegt, omdat je je realiseert dat de Heere de inspanningen wilde gebruiken om een baby te redden uit de greep van de dood. Wat een belangrijke, verootmoedigende herinneringen om alles te doen in afhankelijkheid van Hem!

Een vriend vertelde dat Samuel Rutherford in 1637 schreef: 'plichten zijn de onze; uitkomsten zijn van de Heere.' Dit is iets waar we elkaar aan blijven herinneren. De uitkomst komt nooit van onze kant, maar we hebben wel de verantwoordelijkheid om alles te doen dat binnen onze mogelijkheden ligt om de waarheid te delen en onze ongeboren naasten te redden. En jullie helpen ons hierbij!

We hebben veel moeten reizen in de afgelopen paar maanden, en we zijn voortdurend bewaard gebleven. Nick is in Alberta geweest voor een ontmoeting met het bestuur van CCBR. De samenkomst begon met een telefonische vergadering met het hele team zodat de

bestuursleden direct naar de hele staf konden luisteren. Elke persoon introduceerde zichzelf, zijn of haar taak, waar hij of zij aan gewerkt heeft en zijn of haar aandachtsgebied voor de komende tijd. We voelden ons zeer bevoorrecht dat we met deze mensen kunnen samenwerken.

▲ **Ons team in het westen van het land**

Niet alleen ons werk is gezegend; ons gezinnetje heeft ook redenen tot dankbaarheid! Eerder deze zomer kwamen Nicks ouders en jongere zus Mikaela voor het eerst bij ons op bezoek in Ontario. Het was ontzettend leuk om hen ons plekje, deze omgeving en ook Toronto te laten zien. Kort daarna kwamen Maaikes ouders langs voor een week en zo genoten we twee keer van het samenzijn als familie en de kinderen van hun opa en oma.

Er is nog iets dat ons veel blijdschap geeft. Voor degenen die het nog niet weten: de Heere heeft weer een klein gezinslid toegevoegd, dat we D.V. half januari verwachten. Jonah vertelt iedereen, bekend of onbekend, uitgelaten: **'Wij hebben weer een baby!'**

Wat ons werk betreft, betekent dit dat Maaike zich meer gaat richten op het trainen van sprekers. Dit kan gemakkelijker parttime worden gedaan en het geeft haar tegelijk de mogelijkheid haar ervaring efficiënt te gebruiken. We hopen volgend jaar twee nieuwe sprekers volledig te hebben opgeleid.

Daarnaast staat er in november een korte reis naar Nederland gepland om te spreken en deel te nemen aan de **Week van het Leven** (zie www.weekvanhetleven.nl).

Ondertussen kan Nick steeds minder op kantoor gemist worden. Er gaat nauwelijks een dag voorbij waarop niets onverwachts gebeurt dat zijn dagplanning weer eens omgooit... maar zo gaat dat nu eenmaal als je met een groot team werkt dat zo veel werk verzet! Bovendien werkt hij nu aan verschillende projecten met enkele collega's en andere pro-lifers, zoals een vernieuwde website en database.

In de herfst zullen we ons ook richten op fondsenwerving, waarvoor Nick naar Alberta hoopt af te reizen. Onze familie breidt zich uit, en daarmee ook wat wij nodig hebben. De Heere heeft echter altijd voorzien door gulle giften van familie, vrienden en donateurs. Zo werden we recentelijk blij verrast door een enorm bedrag uit de Gereformeerde Gemeente van Krabbendijke, waar jong en oud een gift meenam naar de verjaardagsreceptie van Maaïke's vader.

Hartelijk dank dat u en jij zo'n belangrijke rol speelt in dit werk, zowel door gebed als financiële steun. We hopen dat de Heere dit wil blijven zegenen.

Kortom, er is veel om dankbaar voor te zijn in ons werk en ons gezin. We hopen dat het met jullie ook goed gaat!

Liefs,

Nick & Maaïke Rosendal

